

Auditori Josep Irla

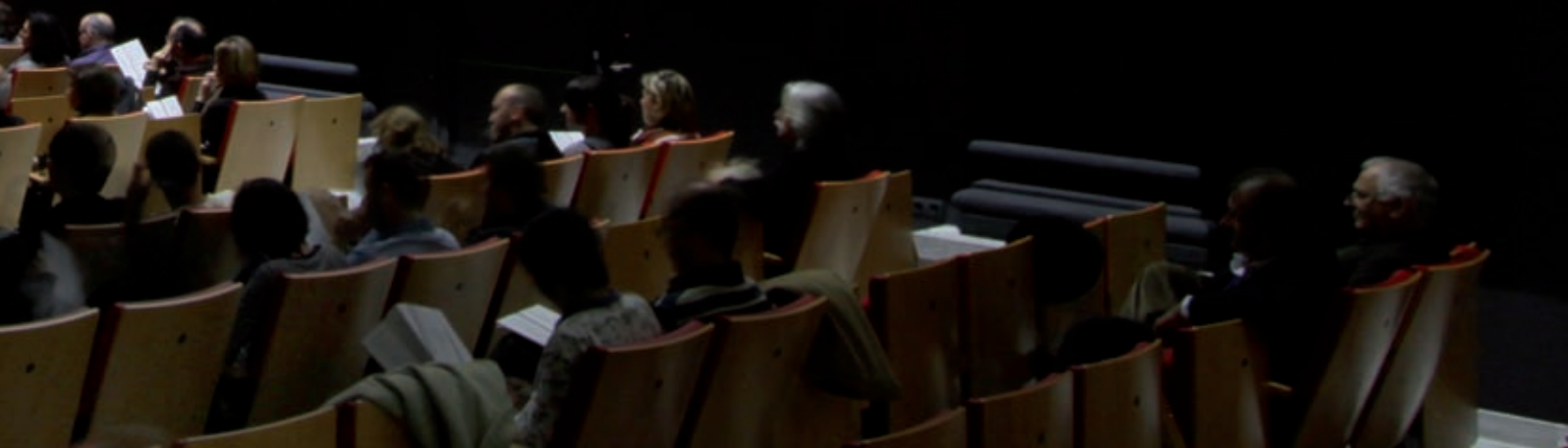
JORDI DALMAU > Text

JOAN CASTRO / ICONNA > Fotografia

Tot allò que és edificat té un inici que pot ser una primera pedra amb data i tot. Abans d'aquella pedra, una seva parenta podria haver passat, anònimament, pel mateix solar. És el cas de l'hospital de Santa Caterina, de Girona, amb una primera pedra del 16 de maig de 1666. Però aquí mateix ja hi havia hagut un altre hospital que va anar a terra perquè des-torbava la construcció del baluard de Sant Francesc. Ben pervers: un establiment de la cura de la vida era vençut per unes

necessitats de guerra. L'hospital de Santa Caterina va començar el seu servei en una època de decadència per flagells de pestes, fam i guerres, que varen matar una cinquena part de la població de Girona. Mai no sabrem quantes històries xopes d'humanitat guarda un hospital durant tres segles.

I l'hospital de Santa Caterina tenia una església molt notable que era recés espiritual de les situacions doloroses tan properes, a l'altra porta. L'església d'hospital, amb el temps, va ser també temple de ciutat, que donava servei a la feligresia veïna del barri. Però com que el pas del temps marca igualment l'hora dels canvis a la ciutat, heus aquí que el Santa Caterina i la seva església un dia han de tancar portes. L'últim dia del servei religiós podria haver-se oficiat prenent el prefaci de difunts: «Amb la mort no s'arriba pas a la fi, sinó a un canvi de vida».

Antiga capella de l'hospital de Santa Caterina

La vida d'aquells murs venerables es va canviar per una alta decisió: el conjunt d'hospital i església serà la seu de la Generalitat de Catalunya a Girona. Després de completar-se la reestructuració, l'església és ara l'auditori Josep Irla, de gran distinció i capacitat. A una paret lateral de l'àmplia nau —abans n'hauríem dit al costat de l'epístola— ha trobat acolliment digne i definitiu el quadre *El Gran Dia de Girona*, de Ramon Martí i Alsina. Es tracta del quadre de més grans dimensions de Catalunya, obra amb llarga història, ben pròpia de travessia del desert. El llenç, restaurat magistralment —com un altre episodi de vida canviada— presenta el dramàtic motiu dels Setges de Girona, que ens connecta plàsticament a un passat ben nostre.

He estat a l'auditori Josep Irla justament un dia de joiosa celebració de la vida. Avui hi «oficien» un ritual de paraula

viva, el Dia Mundial de la Poesia. Entre vers i vers m'he mirat bé el quadre i el que expressa: és una mortaldat, sí, però he volgut buscar-hi un gironí avantpassat que no és allí per morir, i me'n emporto aquest record d'un anònim supervivent —una pedra desconeguda, doncs—, com a símbol de l'esperit de la vida invencible. Aquí mateix, amb vibracions de transformació, fins el nom de Josep Irla, president de la Generalitat de Catalunya (1940-1955) canvia les catacumbes d'un exili personal i institucional per l'honor de l'aire lliure del nom d'un auditori de solemnitat.

Els interiors d'una ciutat són la guardiola dels sediments de la història, són el canemàs del temps que es torna càlid quan toca murs entrançables, on mai ningú no pot posar una última pedra.